

VOLKSTONEEL VOOR FRANS-VLAANDEREN, Het, amateurtoneelgroep.

Reeds voor de Eerste Wereldoorlog, maar voornamelijk sinds 1920 was de amateurtoneelgroep De Verbroedering uit Westouter actief. In 1955 werd voor het eerst met een stuk in de streektaal, bewerkt door pater Joris Declercq, opgetreden over de grens onder de naam Het Volkstoneel voor Frans-Vlaanderen. Sindsdien werd jaarlijks en met toenemend succes niet alleen in de Franse grensstreek opgetreden (in de jaren 1990 ongeveer 65 maal per jaar) maar ook in West-Vlaanderen. De Verbroedering en Het Volkstoneel gingen hun eigen weg. De optredens van Het Volkstoneel gebeuren vrijwel belangeloos; de spelers krijgen alleen een minieme vergoeding. De slogan van het gezelschap is "Kristelijk, Vlaams en Volks". In de stukken wordt het Vlaamse karakter van volksaard, cultuur en geschiedenis aan beide kanten van de grens onderkend; de opvoeringen zijn bedoeld voor een breed publiek dat er zich ook in terug moet kunnen vinden. De stukken worden in de streektaal vertaald en de situaties in de eigen streek geplaatst. Aanvankelijk werden onder meer stukken van Felix Timmermans en Anton Coolen gebracht; later werden ook eigen werken van regisseur Flor Barbry uitgevoerd. Het belang van Het Volkstoneel voor Frans-Vlaanderen werd erkend door de toekenning van de Visser-Neerlandia Prijs (1967), de Gulden Spoor-prijs (1968), de Staf Bruggenprijs (1972) en de André Demedts-prijs (1980). Na het overlijden van de bezielende kracht Barbry werd de groep naar hem genoemd: Flor Barbry's Volkstoneel voor Frans-Vlaanderen. Ongetwijfeld hebben de activiteiten van de groep bijgedragen tot de instandhouding van de Vlaamse streektaal in Frans-Vlaanderen.

LITERATUUR: L. Verbeke, *Vlaanderen in Frankrijk: taalstrijd en Vlaamse Beweging in Frans- of Zuid-Vlaanderen*, 1970; – F. Barbry, 'Het Volkstoneel voor Frans-Vlaanderen-Westouter', in *KFV-Mededelingen*, jg. 1, nr. 2 (1973), p. 12-14; – G. Barbry, 'Flor Barbry's Volkstoneel voor Frans-Vlaanderen', in *KFV-Mededelingen*, jg. 15, nr. 3 (december 1987), p. 5-8.

MICHIEL NUYTTENS